

mala sed bona beatū faciunt: quā faciunt quā bonorū habent aliquid iam: idque nō pui est mandum: eamque ipam scz voluntatem bonā qui de bonis quorū capax est humana natura: nō de vilius mali ppetratione vel adeptione gaudere desiderat: et bona qualia in hac misera vita esse pnt: prudenti: tempanti: fortiti: et iusta mente sectat: et quā dat assequitur vt etiā in malis sit bonus: et finitis malis omnibus atque impletis bonis omnibus sit beatus.

Ad veram beatitudinem viam esse per fidem rectam sine qua nulla possit cuius fortitudo prodesse.

Ca. VII

P hoc in ista mortali vita erroribus erūnisque plenissima: p̄cipue fides ē necessaria: qua in deū credis. Non enim quecūque bona: maximeque illa quibus quis sit bonus: et illa quibus fiet beatus. Quā nisi a deo in hominē veniant: et homini accedant iueniri potest. Cū autē ex hac vita ab eo quod in his miseris fidelis et bonus est ventū fuerit ad beatā: tunc erit vere quod nūc esse nullo modo potest: vt sic hō viuat: quō vult. Nō enim vult male viuere in illa felicitate: aut vult aliqd quod dērit: aut dērit quod voluerit. Quicquid amabilis aderit: nec desiderabit quod nō aderit omne quod ibi erit: bonū erit: et summus deus summus bonū erit: atque fruentū amantibus p̄sto erit: et quod est omnino beatissimū ita semper fore certū erit. Nunc vero fecerunt quidam sibi philosophi sicut eorum cuius placuit vitas beatas suas: vt quasi p̄pria virtute possent: quod cōmuni mortaliū conditione nō poterant: sic scz viuere vt vellent. Sentiebant enim aliter beatū esse neminē posse nisi habendo quod vellent: et nihil patiendo quod nollet. Quis autē nō qualēcūque vitā qua delectatur (et ideo beatā vocat) vellent sic esse in sua potestate vt eam posset habere p̄petuam: et tamen quis ita est: quis vult pati molestias quas fortiter toleret: quis eas velit possitque tolerare si patitur? Quis velit in tormentis viuere: etiā qui potest in eis p̄patientiā tenendo iusticiam laudabiliter viuere? Transitura cogitauerunt hec mala quae ea ptulerunt vel cupiendo habere: vel timēdo amittere quod amabant: siue nequiter siue laudabiliter. Nā multum p̄transitoria mala: ad mansura fortiter tenderunt. Qui p̄fecto spe beati sunt: etiā cum sunt in transitorijs malis: p̄ que ad bona nō transitoria pueniunt. Sed qui sic spe beatus est: nō dū beatus est. Expectat namque p̄patientiā beatitudinem quā nō dū tenet. Qui vero sine vlla spe tali: sine vlla tali mercede cruciat

quātālibet adhibeat tolerantia: nō est beatus veraciter: si miser fortiter. Neque enim propterea miser nō est: quia miserior esset: et si impatienter miseriam sustineret. Porro si ista nō patitur que nollet pati in suo corpore: nec tunc quidem beatus hūidus est: quā nō viuunt et vult. Et enim alia omittā que corpore illeso ad animi pertinent offensiones: sine quibus viuere velimus et sunt innumerabilia: vellet utique si posset ita saluum et in columine habere corpus: et nullas ex eo pati molestias: vt id haberet in p̄tate: aut in ipsius incorruptione corporis: quod quod non habet: ac pendet in incerto: p̄fecto nō viuunt vt vult. Quis enim p̄ fortitudinē sit paratus excipere et equo ferre animo quicquid aduersitatis acciderit: mauult tamen vt nō accidat: et si possit facit: atque ita paratus est in vtrūque vt quā in ipso est alterū optet: alter viter: et si quod vitat incurrit: ideo volens ferat: quia fieri non potuit quod volebat. Nec opprimat ergo: sustinet: sed premi nollet. Quōd ḡ viuunt et vult: an quia volens fortis est ad ferenda quae nollet illata? Ideo igitur id vult quod potest: quā quod vult nō potest. Hec est tota (vtrū ridenda: an potest miseranda) supborū beatitudo mortalium: gloriāntiū se viuere vt volunt: quia volentes patienter ferunt que accidere sibi nolunt. Hoc enim aiunt quod sapienter dixit Terentius. Quis nō potest id fieri quod vis: id velis quod possis. Quomodo hō dicitur esse quod negat? Sed p̄siliū ē dātū misero: ne esset miserior. Beato autē (quales se esse oēs volūt) nō recte nec vere dicitur: nō potest fieri quod vis. Si enim beatus est: quicquid vult fieri potest: quod nō vult quod fieri nō potest. Sed nō ē mortalitatis huius vita: nec erit nisi quā et immortalitas erit: quae si nullo modo dari hōi posset frustra ē beatitudo quae refertur: quae sine immortalitate nō potest esse.

Perfectam beatitudinem nisi in eterna vita esse non posse.

Ca. VIII

Um ḡ beati esse oēs hoies volunt: si vix volūt p̄fecto et esse imortales volūt. Aliter enim beati esse nō possunt. Denique et de immortalitate interrogati sicut et de beatitudine oēs eam se velle rident. Sed quālibet beatitudo quae potest vocetur quae sit in hac vita quāvis imo vero fingit: dū immortalitas despat: sine quae vera beatitudo esse nō potest. Ille quae p̄bet viuunt (quod iam supius dixim⁹ et astruēdo satis firm⁹) qui viuunt vt vult nec male aliquid vult. Nemo autem male vult immortalitatem si eius humana capax est deo donante natura. Cuius si capax non est: nec beatitudinis capax est. Et est homo beate viuat: oportet vt viuat. Quem porro morientem vita ipsa deserit. Bea

Terenti⁹
andria